

Ministeriet tog denne Indstilling til Følge og henvendte sig til Justitsministeriet, fra hvilket man den 28de October 1868 erholdt en Svarſkrivelse, (Bilag Nr. 4) hvori det udtaler sig ſaaledes:

Den af Rigsdagen tagne Beſlutning ſigter, ſaavidt ſkjønnes, ikke nødvendig til en retſlig Underſøgelse, om hvilken der formeentlig kun bør være Spørgsmaal, naar der foreligger noget Factum, ſom gjør det ſandſynligt, at en ſtrafbar Handling er begaaet, og at der ſaaledes kan blive Anſvar til Straf at gjøre gjældende.

Da der derhos ikke foreligger nærmere Oplyſninger, om det omhandlede Klædes Beſtaffenhed var ſaa ringe, at Anſkaffelsen i ſin Tid abſolut burde have været undladt, ligesom det heller ikke ſkjønnes, at Tabet, efter hvad der er blevet oplyst om ſammes Størrelse, nødvendigtviis behøver at tilſkrives andre Aarſager end ſlette Conjunctioner og forceret Realisation, anſeer Justitsministeriet ikke Sagen, ſom den for Tiden foreligger, for moden til en retſlig Underſøgelse, men henſtiller, om Krigsministeriet ikke maatte anſee det rettere at forſætte den ad adminiſtrativt Vej paabegyndte Underſøgelse og derefter enten forelægge Rigsdagen Udbyttet af denne Underſøgelse, eller, ſaaſremt Formodning om et ſtrafbart Factum maatte fremkomme, paany forhandle om Nedſættelsen af en Commiſſion.

Efterat Justitsministeriets Udtalelse var bleven Generalauditeuren tilſtillet, foretog han i Skrivelse af 17de November 1868 (Bilag Nr. 5):

At man, forat den adminiſtrative Underſøgelse kunde faae en beſtemt Retning, ſkulde opfordre den i Generalauditeurens Betænkning af 21de September paapegede Rigsdagsmand til at opgive, hvad han har at ſæe over med Hensyn til det omhandlede Klædes Anſkaffelse, Behandling og Salg, hvorefter de fremkomne Ankepoſter maatte videre forfølges og oplyſes, og Erklæring indhentes fra de tvende under Krigen fungerende Chefer for Armeens Intendantur m. m.

I Overeensſtemmelse med Generalauditeurens Forſlag tilſfrev Krigsministeriet bemeldte Rigsdagsmand, Grosjerer D. B. Adler, der ſvarede ved Skrivelse af 29de December f. A., ſaalydende:

„I Svar paa Krigsministeriets ærede Skrivelse af Gaars Dato vil man i den af mig paaberaabte Udtalelse finde, at jeg anſeer det rigtigt imod alle Vedkommende, at ſaasnart nogensomhelst Skugge kaſtes over de Mandes Redelighed, hvem Statens Interesſe betrøves, bør en Underſøgelse finde Sted; men jeg udtalte ſamtidigt, at jeg i mine mange Forretninger med Krigsministeriet ikke havde faaet ringeſte Anledning til at miſtvile om vedkommende Embedsmænds Redelighed.

Min Klage over Klædeanſkaffelsen angaaer Principet for ſamme, Licitationsbetingelserne, der vare ſaadanne, at de paaførte de Reſlecterende en ſaa ſtor Riſico, at mange Leverandører trak ſig heelt tilbage, og de, der dog gjorde Tilbud, maatte lade ſig den ſtore Riſico betale med en Fortjeneste, der ſtod i Forhold til Riſicoen.

Jeg har oftere udtalt mig herom i de lovgivende Forſamlinger, finder det blandt Andet i Rigsraadets overordentlige Samling 1864 (Spalte 121, Tidenden) og jeg henviſer til ſamme Udtalelse angaaende en anden Klage, nemlig over den meget langſomme Expedition, der viſnok kan have havt meget ſørgelige Følger.

Om mine Anſkuelser med Hensyn til Anſkaffelsesprincipet tillader jeg mig endvidere at henviſe til en paa rette Tid fremkommen Udtalelse, nemlig en Skrivelse fra mit Firma til Armeens Intendantur af 21de December 1863; at jeg, eller mit Firma, trods mine Udtalelſer om det Færlige i Licitationsbetingelserne, dog optraadte ſom Leve-